

ikke er tilskrevet, er de vel heller ikke forfaldne?

Hvorledes sker der indberetning fra pengeinstituttet af disse renter til rentekontrolsystemet?«

Svar:

Når et pengeinstitut ophører med rentetilskrivning, vil det normalt være på et tidspunkt, hvor debitor som følge af begrænsningen i ligningslovens § 5, stk. 7, ville være afskåret fra at trække renterne fra. Skulle det undtagelsesvis ske, at rentetilskrivningen ophører inden, vil debitor have fradragsret for den rente, som efter den oprindelige aftale med pengeinstituttet skulle have været tilskrevet, idet rentebeløbet må anses for forfaldent, medmindre pengeinstituttet har ydet henstand eller har eftergivet beløbet.

Bliver debitor på et senere tidspunkt i stand til helt eller delvis at indfri sin gæld, og pengeinstituttet i den anledning opgør de påløbne renter, kan disse fratrækkes i de indkomstår, de vedrører, naturligvis under forudsætning af, at de ikke allerede har været fratrukket løbende. Begrænsningen i ligningslovens § 5, stk. 7, gælder dog fortsat.

I medfør af skattekontrollovens § 8 P, stk. 2, nr. 2, skal pengeinstituttet oplyse skattemyndighederne om tilskrevne eller forfaldne renter. Indberetningen skal ske til Told- og Skattestyrelsen inden 25. januar i året efter udløbet af vedkommende kalenderår; sker indberetningen via edb-medium, er fristen dog den 1. februar.

Denne ubetingede pligt til at indberette alle tilskrevne renter kan medføre, at der i nogle – formentlig relativt få – tilfælde sker indberetning af renter, som ikke er fuldt ud fradragsberettigede, jf. den nævnte begrænsning i ligningslovens § 5, stk. 7. Det er i så fald skatteyderens pligt at berigtige det indberettede beløb i forbindelse med sin selvangivelse.

Ligningsmyndighederne kan i ligningsarbejdet kontrollere, om betingelserne for fradrag er til stede. Told- og Skattestyrelsen overvejer for tiden, hvordan ligningsmyndighedernes muligheder for at føre kontrol hermed kan forbedres.

Spørgsmål 20:

Ad svar på spørgsmål 2, jf. bilag 10

Skal ministerens svar forstås sådan, at der i skattemæssig henseende efter reglerne i lovforslaget er tale om en frivillig akkord, hvis der sker konvertering af et tilgodehavende til aktiekapital og de modtagne aktier ikke repræsenterer en værdi svarende til fordringens nominelle værdi?

Hvad menes med fordringens reelle værdi i svaret? Hvis der menes, at der kun er tale om akkord, hvis der sker en konvertering til aktier, der har en lavere værdi end fordringens reelle værdi, er svaret meningsløst.

Det er jo netop nedskrivningen af gælden fra den nominelle værdi til den reelle værdi, der normalt er målet med akkorden.

Svaret bedes belyst ved følgende eksempel:

Selskabet A har pr. 1. januar 1991 en aktiekapital på 3 mio. kr., men en regnskabsmæssig egenkapital på minus 5 mio. kr. Der er et skattemæssigt underskud fra skatteåret 1989/1990 på 6 mio. kr.

- A) Kreditorer for 10 mio. kr. tilbyder nu at give en frivillig akkord på 70 pct., således at gælden nedskrives med 7 mio. kr. og egenkapitalen bliver positiv med 2 mio. kr.
- B) Kreditorer for 10 mio. kr. tilbyder at konvertere 70 pct. af deres tilgodehavende til aktiekapital til pari, dvs. til aktier for 7 mio. kr. nominelt, hvorefter den nominelle aktiekapital på 10 mio. kr. nedskrives til nominelt 2 mio. kr. og selskabet herefter har en regnskabsmæssig egenkapital på 2 mio. kr.

Hvad er de skattemæssige konsekvenser for selskabet i de to situationer, hvis lovforslaget vedtages?

Svar:

Jeg kan tiltræde, at der ved afgørelsen af, om konverteringen af en kreditors fordring må anses som en frivillig akkord, jf. forslaget, må lægges vægt på, om aktiernes kursværdi svarer til fordringens nominelle værdi.

For så vidt angår spørgsmålet om de skattemæssige konsekvenser for et selskab i de to nævnte situationer, hvis lovforslaget vedtages, kan jeg oplyse følgende:

Tilfælde A

Under den forudsætning, at gældsnedsettelsen kan anses som en frivillig akkord, vil nedsettelsen efter den foreslåede bestemmelse til ligningslovens § 15, stk. 2, i dette tilfælde med-